

Domnul Dima

Eu am fost unul la părinți. Am acte, domnule, nu scrie nicăieri Mitică și Dima, ci numai Dimitrie Moldoveanu, uite. C-o fi intrat el în mine, ori eu îl voi fi mâncat pe el, n-am de unde să știu. Acum, da, se poate. Pe-atunci însă, ai mei n-aveau parale de dat la doctori. "Sarcină ușoară, madam", ura mamosu, și gata, viitoarea mămică-mea se și simțea mai bine cu noi în burtă. Ptui, drace! I-a spus odată că s-ar putea să ai gemeni, Salomeeo, dar așa, în glumă. Pot să jur că am auzit asta, fiindcă de-atunci a prins gust mama să cânte nani, nani puii mami și să asculte la pick-up. Era muzica hard la modă, și ea ne bombarda cu pâcăiturile acelea care ar fi făcut să se devoreze între ele până și cele mai bune prietene, darminte niște pisoiași care or să sugă de la aceeași mamă și or să-și zică frate-meu. N-am să-i înțeleg niciodată decibelii în plus. Cert este că, la următorul control, a aflat că nu e în regulă ceva cu noi. Deja rămăsesem eu, Mitică. Sau Dima, depinde din ce unghi vezi textul meu. S-ar putea ca unii să mă considere o sinteză a amândurora. Nu mă supăr, dar e ca și cum ați zice că sunt nebun. Cred că nu mai avem ce discuta. Mi-a făcut plăcere.

Nu sunt dintre aceia care se bălăcesc în placenta textuală și se cred în drept să eludeze oralitatea atunci când catadicsesc să comunice. M-ar fi chemat Raoul. Eu îs Mitică, domnule, și știu ce înseamnă să te calci pe ficat și pe inimă cu aproapele, cu lipitul tău. Cu Celălalt, dacă vreți. Dar mai bine să nu vreți, căci eu nu am studiat Filosofia, ci Topometria. Acum colind văile, dealurile și câmpiile. Până în 1990 m-am ocupat de sistematizarea străzilor. Mi se zicea "Demolatorul". E facultatea pe care mi-am ales-o dintre cele care mi-ar fi asigurat TR-ul. Decât turnător ori mai știu eu ce altă meserie din bancurile cu Bulă, parcă suna mai bine topometru...topometrist, domnule locotenent. "Ești pe mă-ta, boule! Soldat neinstruit, asta ești!" Atunci a fost întâia oară când am avut certitudinea că Dima era în mine fără să-și fi cerut voie. Bineînțeles că pe el îl vedea ofițerul care mă privea cu scârbă. Ar fi avut și de ce, dacă i-ar fi știut parcursul în viață de până atunci. Poate că asta citea pe chipul meu cu atâta osârdie. Dima avea semne de peste tot: când și-a spart el capul de colțul blocului, chiar în ziua în care reușise să promoveze dintr-a patra într-a cincea; un furuncul imens, pe care și l-a stors în baie, deși mama îi interzisese asta, era amintit de craterul din frunte; arsura, celebra lui arsură care îl chelise la 16 ani etc. În mod normal, Dima nu avea ce să caute în compania aceea, din simplul motiv că nu reușise la facultate. Lui i-a priit trupa, și toată viața avea să pomenească minunata ciorbă la comun. Mie îmi place, domnule, să fiu singur, să mă scarpin unde am chef..., dar ochii tăi exact asta împiedică. Sunt un străin pe o scenă unde exhibiționismul e interzis. Dar cum altfel să ne deosebească publicul, dacă nu-i arătăm puța și nu râgâim în microfoane? Dima c'est moi, iar celălalt, Mitică. Aplauze! Un cântec în amintirea lui! Am crezut că voi fi linșat de tinerii aceia beți, demni urmași ai pletoșilor de-acum câteva decenii. Erau înregistrări în concert acelea, sunt sigur. Calitatea lor defectuoasă m-a ferocizat într-atât, încât am ajuns să-l înghit, încetul cu încetul, pe Dima. Căci doar eu m-am născut, scrie clar, privește: Dimitrie...

Te plictisesc, știu. Mă privești într-un mod care nu-mi place. Dima nu există. O fi fost vreo lună, două, dar apoi a intrat în mine. Toată lumea putea să înțeleagă asta, mai puțin maică-mea, care nu citea reviste de parapsihologie. Nu s-a plâns vreodată de mari dureri de cap. Ei îi intrase în minte că are gemeni, așa că, văzându-mă singur, mi-a creat,

în lehuzie, un duplicat imaginar. Mitică eram doar atunci când îi aduceam bucurii. Celălalt, sigur că da, se numea Dima. De la un moment dat, începurăm să avem fizionomii și comportamente atât de diferite, încât mama fu nevoită să apeleze la un croitor de comandă pentru costumul lui Dima, care se îngrășase enorm în comparație cu mine, un poet îndrăgostit de colega din banca de-alături. Lui nu-i plăceau fetele -deși avea să se însoare cu una foarte drăguță și înțeleghătoare. Le trata ca pe niște viitoare debarasatoare, în crâșma lui din cap. Atâta vis avea el în caietul meu de versuri: "să fac o bodegă, bă, să vină lumea să bea bere și să se pișe pe gard". Am avut un oarecare succes cu poemul ăsta, în cenaclul școlii, la o întâlnire cu scriitorii din oraș. Au spus că am talent, să continui, să citesc mult și să scriu în fiecare zi. Dima a fost titularul eului meu liric până în ziua când a sosit un critic literar de la București. Ai noștri mă împinseră în față, ca pe o speranță a poeziei locale. Am intrat în pământ de rușine atunci când somitatea își exprimă nădejdea că nu făcuse atâta drum pentru a asculta un puști prost educat care debitează pornografii. Chiar în seara aceea, caietul meu de încercări literare deveni suport al calculelor matematice care aveau să mă ducă la Politehnică. Se apropia admiterea, iar episodul penibil căzuse cum nu se poate mai bine. Alesesem, de bună voie, Fizica și Matematica, în detrimentul Limbii și literaturii române.

Lui Dima puțin îi păsa de schimbarea aceasta. El "vedea" numai navete de vin și bere și o grămadă de încurcături, inerente aprovizionării. A făcut liceul la seral, uzând de o adeverință cum că ar munci undeva.

Mama s-a chinuit mult cu profesorii până să le ghicească nevoile. Dirigintelui, de pildă, i-a dat o mapă de piele, pentru un 7 la teză, și abia după ce ieși din cancelarie își aminti că lui Epure îi mai dăruise și luna trecută o mapă. Multă umilire a îndurat biata maică-mea! Parcă n-ar fi fost aceeași femeie cu cea care striga Bravo! atunci când se pronunța numele meu de premiant. Își făcuse prietene atât în rândul mamelor cu copii buni, cât și în al celor care se rugau la ceruri pentru promovare. Așa dorea ea: să mă împartă pe mine, Unicul, cel din acte, cu Celălalt.

Reușita mea la facultate nu a fost o știre într-atât de îmbucurătoare încât să-i alunge de pe chip jalea petrecerii lui Dima la gară. Îl luaseră în armată înainte ca el să-și fi terminat liceul. Abia când am revenit eu în oraș, ca stagiar, a început el clasa a 13-a. Dar nu-i păsa de asta. Pe câtă vreme eu nu aveam nici un viitor în meserie, el își realizase visul: chioșcul era instalat chiar în curtea casei! În cei câțiva ani cât am fost plecat, Dima și-a făcut o casă lângă cea părintească, a turnat beton în curte, a reușit chiar să modifice numerotarea imobilelor de pe stradă, al lui fiind 62, iar al nostru, 62 bis. În plus, se căsătorise. Mi-a trebuit multă vreme până să mă acomodez cu noua realitate. Aveam o poartă comună pe care intram – el cu mașina, eu pe jos -, și cam atât. Nu mai comunicam între noi. El nu-și mai vedea capul de grija clienților – care, într-adevăr, se urinau pe gard.

De fapt, asta o îmbolnăvi pe mama: imaginea ălor care se mulgeau sub nasul ei...

Firește că nu mai existau straturile de flori. Cireșul plantat de ziua mea fusese printre primele victime ale vântului de schimbare care bătea dinspre Dima. Pe unele le-am văzut cu ochii mei; altele, le-am aflat de la vecini. "Dima-i un bețivan, ne-a stricat liniștea cu crâșma lui. Fă ceva, băi Mitică, și bagă-l în planul de demolări!", îmi ziceau.

Mama nu vru să-și resoarbă fiul închipuit, astfel că moartea ei îmi dăruie pe de-a întregul un frățior în carne și oase, cu burtică și o chelie de care toți copiii râdeau. Pe

bani lui am îngropat-o. La praznic, de față cu toți vecinii, a mărturisit că mama fusese o femeie minunată, fie-i țărâna ușoară, în schimb, fiu-su i-un porc ordinar. A fost primul scandal între mine și Dima.

Se uită destul de repede împrejurarea în care ajunseseam atât de apropiați cu casele, opinia generală fiind aceea că doi oameni atât de deosebiți nu puteau fi constrânși să intre pe aceeași poartă decât de soarta rea. M-am însurat și eu, mi s-a născut o fetiță, care vedea prin geamul de la bucătărie scene oripilante, devenind spasmodică din cauza asta. Un copil extrem de dificil.

Nu mai suportam. Îl rugam să fie om de înțeles, să dea muzica un pic mai încet, să..."Băi tâmpitule!, băi dobitocule!", îmi răspundea, și mă silea să intru înapoi în casă, amenințându-mă cu toporul.

Ce pedeapsă nedreaptă alesese maică-mea pentru pretinsa mea pedofagie! I-am cerut medicului legist să constate dacă se aflau în creierul mamei urme de păr sau unghiuțe. Nimic. Am fost singur la părinți, și rămân cu un vecin care, într-o bună zi, îmi va crăpa capul.

Pe mine mă cheamă Dimitrie Moldoveanu. Prietenii îmi zic Mitică. Pe vecinul meu cu care vreau să mă judec îl cheamă Dima. Ion Dima. Într-o zi aflându-mă la poartă împreună cu vecinul meu Gavrilu, care nu poate să depună mărturie, fiind decedat în prezent, a venit la noi copilul lui Dima Ion, Dima Florin, și mi-a cerut o sapa. "La ce-ți trebuie sapa mea?", l-am întrebat, nevrând să-l las pe inginer pentru sus-pomenita unealtă agricolă. "Îi trebuie lui tata, să-ți curețe locul de la cimitir". Așa a răspuns și după ce i-am cerut să repete ceea ce spusese. Întrucât mă simt amenințat, atât eu cât și familia mea, rog autoritățile să facă o vizită la fața locului. Menționez că vecinul meu martor din păcate s-a prăpădit astă-vară la mare, unde a adormit pe saltea și l-au găsit după trei zile. Dar el are mai multe dovezi că ceea ce spun eu e adevărat, pe el rugându-l să compună acest memoriu, fiind băiat cu facultate, eu neavând exercițiul scrisului. Sper să obțin de la familia lui Gavrilu înapoi acele hârtii. Sunt pensionar și știu că toți suntem datori cu o moarte, dar nu vreau să se îngrijească de asta tocmai Dima Ion, care din băi tâmpitule și băi dobitocule nu mă slăbește. Apare ca un strigoi pe locul fostei lui case și revendică drepturi pe care la demolarea lui de-acum 20 de ani le-a obținut, și anume: suma de 30.000 lei, care erau bani grei pe vremea aceea; mutarea într-un bloc din apropiere, ceea ce e iarăși foarte bine. El zice că excavatoarele îl surprinseseră atunci acasă și că i-ar fi rămas oasele acolo, ceea ce nu e adevărat.